

[Ninn-Hansen.]

gjort sig skyldig i landsforræderi, på samme måde som overfor almindelige forbrydere.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget. Jeg er ganske enig med det ærede medlem fru Edel Saunte i de bemærkninger, det ærede medlem fremsatte om ankenævnets virksomhed. Også det ærede medlem hr. Ninn-Hansen fremsatte bemærkninger herom, idet han nævnte problemet om en forskelsbehandling i anvendelsen af benådning-instituttet, og spurgte, om der nu også var noget at bebrejde ankenævnet herfor. Dertil vil jeg sige, som jeg også tidligere har fremhævet, at ansvaret for de skete benådnings har været de skiftende justitsministres. Det er jo klart, at der kan kun blive tale om ganske enkelte sager i den kommende tid, dels genoptagelsessager, dels måske nogle nye sager, dersom personer, der har gjort sig skyldig i forbrydelser i besættelsestiden, men er forsvundet til udlandet, vender tilbage; det sker jo nu og da; sidste sommer vendte der en tilbage, som nu er idømt livsvarigt fængsel ved Østre Landsret. Jeg er enig i, at vi nu må vende tilbage til, at de normale instanser behandler disse sager, herunder også anke- og genoptagelsessager.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3215; fremsættelsen findes i tidenden sp. 5149).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Rasmussen: Et af de økonomiske problemer, der stærkest optager os her i landet, er vel vor hele valutastilling, idet det her drejer sig om tilvejebringelsen af

den størst mulige ligevægt mellem vor import og eksport. Der kan derfor ikke være nogen uenighed om, at eksporten af vore forskellige varer faktisk er et af de største politiske og dermed også erhvervsøkonomiske problemer, vi tumler med; eksporten er livsvigtig for vor produktion, beskæftigelse og levefod. For at kunne opretholde en høj og stabil produktion og dermed en stor beskæftigelse må vi her i landet indføre en stor mængde råvarer, og midlerne til at købe disse råvarer kan vi kun skaffe os gennem eksport.

Vor eksport af landbrugsvarer har i de første tre måneder af dette år hjembragt os et mindre beløb, end vi indtjente i den tilsvarende periode i 1953. Derimod er det lykkedes os på verdensmarkedet at afsætte for flere millioner kroner industrivarer i første kvartal af 1954 end i første kvartal af 1953. Det er således en gunstig udvikling, der har været i gang med hensyn til afsætning af industrivarer på verdensmarkedet, hvilket i sig selv er meget bemærkelsesværdigt, og i forventningen om, at landbrugs-eksporten nu er voksende, må der sikkert vise sig at være en rimelig chance for, at vi de kommende måneder vil kunne få en væsentlig forbedring i hele vor handelsbalance. Når det er lykkedes at forcere vor eksport af industrivarer til udlandet, tillægger jeg det stor betydning, at man fra lovgivningsmagts side i de skiftende situationer har taget initiativ til gennemførelse af love om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser. Det er en konstruktiv lovgivning, der har vist sig nyttig i praksis og altså har givet positive resultater.

I denne forbindelse kunne det være fristende at spørge de enkelte partier, om det ikke snart ville være rimeligt, at vi udfra den mere teoretiske drøftelse søgte gennemført en større beskyttelse af vore erhvervsøkonomiske og dermed også vore vigtigste beskæftigelsesmæssige interesser. Det er ganske indlysende, at vi med landets totale mangel på råstoffer er levende interesseret i så fri, så stor og så international en handel som muligt. På den anden side kan det ikke nytte noget, at vi i vort samfund vil lukke øjnene for de vanskeligheder, vor eksport møder ude omkring i verden. Liberaliseringen er — som det ofte i den seneste